

Radharani Pernačič

Pesmi

Goli pajek bo pomiril robove sten

V mestu poševnih hiš so
ptice razsute kot pesek po nebu,
gladina molčečih kanalov sedi v vrtu.
Spoznavamo skozi krhke leče,
v bledih jezikih.

Z Ahilovo peto si v zgodovino sledijo
Izrael, Jugoslavija,
Bali

in pajčevina marljivega pajka postane smet.
Nič, kar nas druží s tako jesenjo, ni resnica
obraza. Lesk kože preživelih ras.

Skrb je, ki nastopi s poslednjo tortiljo.
Tak je svet počasnih kolesarjenj.
Ne pozna Časa. Nima Misli.
Nesite me nazaj v gozd,
se veter nasloni na moje uho ...

Kadar med prsti vrtiš kostanj,
postanejo knjige samotne
in zmrzne sonce v tej visoki vertikali.
Starost, začasje. Obstaneva.
Iz zaspanosti v nežnost
potuje instinkt: V košari, kjer
suha limona sreča sonce.

Človek zajtrkuje človeka

(Rumeno nabrežje, sam pesek)

Skrivnostna dojemljivost zraka, v
katerem se suče zrno. Tam je bil včasih Nič.
Kjer se dvorišče konča z lopo,
deček s palico tepe dečka.
ti si Barbar, jaz Človek,
sta se vselej dajala.
V vrtu suhi stroki fižola – vetrov
ksilofon. Šumijo, kot so se
zasejali
tako po velikem poku.

Šla sva na otok

Šla sva na otok;
z napeto kožo kot preplašen
metulj postajala na pesku
in se čudila sadežem
na drevesu.
Šla sva.
Brez niti in noža,
nihče ni pletel ali paral vezi. Nisva
govorila o njih, nič
nisva hotela z njimi.

Pod čistim vetrom, kamor
sva padla spat,
naju, kako bi naj poznal oleander,
v človeku nemogočem položaju, s stegni. Zjutraj;

Rosna pajčevina, ki se nama trepetajoče vleče prek kolen.

Katwijk

Samo školjke še moledujejo
izžeti pesek. Zemlja, do kraja ravna,
nakar september kot melišče stopinj:
na koncu hodnika, kjer je
otrok z barvico počel zid.
Konj, ki
ga ženejo v Katwijk?
Pa menda ne že tako zgodaj!

Pat Matini

(Rasla mu je med rebri, kitara)

Dvorišča kjer
je lepo biti ženska
s črnimi očmi zori kaktus Cvetovi na mehiških
mizah Voda Sveža in hladna v
steklenici Provansalska
polja – vijolična kot
šali indijskih lepotic Barve
grških pepelnikov režejo v brezdelje ki
sloni in premleva
za črnim tekačem Sloni so
daleč Ne ujame jih spirala
udomačenosti še tako kmalu Popoldne
ko ljudje
pražijo timijan kot bi bila
od tega drobnega zrnja odvisna
vsa sreča veselja In tam si ti
za svojim metinim čajem s potezami
naravnost iz kože glasbe ki rečeš
ja, to je pat
pozicija

Ki je žarel za svojo stojnico

(Na ulici Džakarte)

Pri njem si vedno dobil svež
paradižnik.
V opankah iz predelane avtomobilske gume
jih je dnevno ljubkoval na
svojem vrtu.
Sod, s katerim
bi lahko zaslovel,
če bi v njem Spal in Mislil, je razklal
in jim naredil oporo.
Zdi se, da ni bil velik mož,
vsako popoldne pod platneno senco:
Yasrul,
ki je z žarečimi očmi postajal podoben
svojim paradižnikom.